

(1938 -)

MAHMUT AYDIN

1938 senesinde Diyarbakır'ın Lice İlçesinde doğan Mahmut Aydın ağabeyimiz yarım asırdan beri Risale-i Nur hizmetlerinin içerisinde. Bediüzzaman Hazretlerini ilk defa on iki yaşlarında iken Nursin'de, hocası Sadreddin Yüksel'den duymuş ve daha sonra Lice'de, -zayıf da olsa- Nurlarla alakası devam etmiştir. Seneler sonra bir ikram-ı İlâhî olarak askerliği Isparta'ya düşmüştür. Bu şansını iyi değerlendiren Mahmut ağabey, annesinin de teşviki ile Bediüzzaman Hazretlerine ziyaretlerde bulunmuş ve O'nu, Isparta'nın cadde ve sokaklarında arabasıyla geçerken çok defa görmüştür.

Mahmut Aydın'ın anlattığı en ilginç hatıra ise; Isparta'da bir askerî tatbikat sırasında, arabasıyla oradan geçmekte olan Bediüzzaman'a, Tümen komutanının arabası zannedip, on bin askerın selam durmasıdır... Bu trajikomik hadiseyi Mahmut Ağabeye bütün teferruatıyla anlattırdık... (Buna benzer bir hatıra da, "Ağabeyler Anlatıyor-2" kitabımda vardır.) Mahmut Aydın'ın anlattığı hatıralar arasında ilginç ayrıntılar da var: Arabasıyla yoldan geçen Bediüzzaman'a, sokaktaki, hatta kahvedeki insanların, bütün menfi propagandalara rağmen gösterdikleri olağanüstü hürmet ve alakaları gibi...

Yılların verdiği tecrübeyle konuşan Mahmut Aydın'ın güzel bir tespiti var ki, katılmamak mümkün değil. Diyor ki: "Nur cemaatlerinin muhtelif olması hayırlıdır inşallah. Bir insanın uzuvları gibi her birisi bir hizmete koşuyor... Bunu normal görmek lazım... Yalnız mümkün olduğu kadar müspet hareket edilmeli ve aleyhte konuşulmamalıdır... Bunlar mizaç farklılığının verdiği zenginliktir... Sahabede, tâbiinde, tebe-i tâbiinde de böyle olmuştur..."

Mahmut Aydın bugün İstanbul'da oturmakta olup, bizi iki kere evinde kabul etmiştir. Gördüğüm o ki; bu bahtiyar adam çoluk çocuk, evlat, torun, yeğen, damat, gelin hep beraber aile boyu hizmet-i Nuriye'nin içerisinde. Tebrik ediyor, Allah'tan devamını niyaz ediyoruz...

Hatıralar, metin haline getirildikten sonra, kendisi tarafından kontrol ve tashih edilmiştir.

Mahmut Aydın Anlatıyor:

1938 senesinde Diyarbakır'ın Lice Kazasında dünya'ya geldim. 1982'de uzun yıllar çalıştığım Türkiye Petrollerinden emekli oldum. '83 de Bursa'ya, '89'da da İstanbul'a taşındım. Küçük yaşlarımda duyduğum Risale-i Nur hizmetlerinin ve Nur cemaatinin içinde olmaya çalışıyoruz, inşallah...

SADREDDİN YÜKSEL HOCAMDIR, ÜSTAD'I İLK DEFA ONDAN DUYDUM

Oniki yaşlarımda iken medrese usulü Arapça, sarf-nahiv okumak üzere Lice'den ayrılıp, Bitlis'in Nursin ilçesine gittim. Oradaki hocamız Sadreddin Yüksel¹ idi. O,

¹ 1918 Konya Sarayönü doğumlu olan (ataları Bitlislidir) Sadreddin Yüksel Hoca Efendi, İstanbul merkez vaizliği de yapmıştır. Arapça ilmine olan vukufiyetini anlatmak için denir ki: "Yeryüzünden Arapça lisanı

Konyalıdır. Fakat kendini vakfetmiş, gitmiş oraya önce talebelik, sonra da müderrislik yapmıştır. Sadreddin Hoca o zaman gençti ve Şeyh Masum Efendinin kızıyla nişanlıydı. Şeyh Masum; Şeyh Ziyaeddin'in en büyük yeğenidir, hazret Nursin idaresini ona vermişti. Şeyh Ziyaeddin ise; Seyda lakabıyla tanınan Şeyh Abdurrahman-i Tağî'nin oğludur ve Şeyh Fethullah'ın halifesidir. Şeyh Fethullah da; Abdurrahman-ı Tağî'nin halifesidir. Abdurrahman Tağî ise; Sıbğatullah Arvasi'nin -ki Gavs-ı Hizanî diye de anılmaktadır- halifesidir. Üstad hazretleri çocukken Tağî Medresesinde okumuştur.

Şeyh Masum'un oğlu Şeyh Maşuk'tan bir hatıra: Üstad'ı ziyaret ettiğinde, üstad hazretleri mezarının bilinmemesi ile ilgili vasiyetinden bahseder. Ziyaretten dönüşünde babasına Üstad'ın vasiyetini anlatınca; Üstad Bediüzzaman gibi çok meşhur olmuş bir zatın nasıl olur da mezarı gizlenebilir diye ikisi birlikte hayret ederler. Vefatından sonra ihtilal olup ta Üstad'ın mezarı nakledilince, Şeyh Masum oğlunu çağırıp; "gördün mü, demek Üstad'ın duası kabul oldu, Allah sebep yarattı" demiş.

Sadreddin Yüksel Hocam çok zeki, kabiliyetli ve çok mübarek bir zattı; büyük bir âlimdir... Yakınlarda vefat etti... En son İstanbul Fatih'te oturuyordu. Allah rahmet etsin...

Büyük ilim adamı merhum Sadreddin Yüksel son günlerinde

Hocamız Sadreddin Yüksel'e o zaman, Şeyh Said-i Kürdî'den Arapça İşârat-ül İ'caz gibi eserler geliyordu. Biz sonradan anladık ki, Şeyh Said-i Kürdî; Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinden başkası değilmiş... O zaman şarkta, mahallî dille, doğduğu yere izafeten, Üstad'a Şeyh Said-i Kürdî deniyordu. Sadreddin Yüksel Hoca Efendi bize ve hocalara ders verirken: "Bakin Şeyh Said-i Kürdî bu ayete şöyle manalar vermiş" deyip, İşârat-ül İ'caz'dan veya Üstadın diğer eserlerinden, ayetlerin açıklamalarını yapıyordu². İşte ben ilk defa Üstadımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini o zaman Nursin'de bu zattan duymuş oldum. Ama bu kadarla kaldı... 1953 senesine kadar böyle geçti...

Sene 1953. Diyarbakır'da bir Rıza Baykal vardır ki, şu anda hayattadır. O, Kore'ye asker olarak gitmişti. Bayram Yüksel Ağabeyin mangasında yapmış askerliğini. Bayram ağabey ona Risale-i Nur'u tanıtmış, bize hatıralarını anlatırdı. Rıza Baykal askerden gelince Lice'de bir oda tutmuş kendisine; orada Risale-i Nur dersleri başlattı. Ben de o zaman müftü efendinin yanında Arapça okuyordum. Bana geldi dedi ki: "Arapça okumaktan fazla bir şey çıkmaz... Çok Araplar var, komünisttir... Ben buraya, Kur'an tefsiri, Şeyh Said-i Kürdî'nin kitaplarını getirmişim... Onları okuyalım..." dedi. Bir tane de Risale verdi bana... Daktiloyla yazılmış, teksirle çoğaltılmış Uhuvvet Risalesi. Onların arasına epeyce gittim geldim ben. Fakat Risale-i Nur'u tam mahiyetiyle, hizmeti tam manasıyla anlayamadım daha. Zaten hepsi hepsi üç dört tane küçük kitap vardı

tamamıyla yok edilse; Sadreddin Yüksel Hoca tek başına bütün kaideleriyle bu lisanı yeniden tesis edebilir..." Sadreddin Yüksel, Emirdağ'ında Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmiş ve duasını almıştır...

² Sadreddin Yüksel, Bediüzzaman Said Nursi'ye ve eserlerine olan hayranlığını şöyle ifade etmektedir: "O ilimde bilhassa Kur'an-ı Kerim'in tefsirinde sonsuz bir deryadır. Bunun ispatı, telif ettiği Risale-i Nur Külliyesi ve o Külliye'nin bir parçası sayılan Arapça İşârat-ül İ'caz adlı harika tefsiridir. (...) Risale-i Nur, hem akla hitap eder, hem ruha. Yani hem akli tatmin eder, hem de insanın ruhî ve manevî ihtiyaçlarını karşılar." (Aydınlar Konuşuyor. S: 119 N. Şahiner)

ellerinde... Birkaç tane genç toplanmışlar, böyle gidip geliyorlardı... Yine hizmeti tam anlayamadan 1958'e kadar da böyle geldi geçti günler.

ISPARTA'DA ASKERLİK YAPARKEN ÜSTAD'A ZİYARETLERDE BULUNDUM

1958'de askerlik vaktim geldi ve kur'am Isparta'ya çıktı. Askerliğim Isparta'ya düşünce, Allah Rahmet eylesin, anam, "Şeyh Said-i Kürdî" diye ismini işitmiş Üstad'ın. Bana dedi ki: "Mademki sen Isparta'ya düştün, Şeyh Said-i Kürdî Isparta'dadır. Git onu ziyaret et ve elini öp, benim yerime de elini öp, 'anama dua et' de." Böyle tembih etti bana.

Gittim Isparta'ya, fakat bizim uzaktan bir akrabamız vardı. O malum isyanı çıkaran Şeyh Said'in yardımcısı Fehmi Fırat... O bizim akrabamızdı... Ceza almıştı... İdamlık olmuş, kaçmış, yakalanmış... Neyse en sonunda Isparta'ya sürgün olarak göndermişler bunu. Ben Isparta'ya giderken, 'belki sana faydası olur, subaylardan tanıdığı falan vardır' diye onun adresini vermişlerdi. Isparta'da avukattı...

Mahmut Aydın Bediüzzaman'ı gördüğü yıllarda

Ben de gittim önce onu buldum. Pazar günleri bizi evine götürüyordu. Fakat O, çok hain bir adammış meğer. Ama sonradan, bir sene sonra anladım bunu ben... O kadar münafıkane, kurnazca, o kadar ustaca istismar ediyor, milletli aldatıyordu ki... Bir sene orda kaldığım halde, onun etkisi altında kaldığım için, Üstad'ı ziyarette bulunamadım, Maalesef Nur talebelerine iftiralar atıyor, bizi soğutuyordu... Sonra: "Aman ha, sakın yanına gitmeyin, takip ediliyor ha..." diyordu. Böyle bir senem geçti Isparta'da... Yani koskoca 1958 senesi böyle geldi geçti; bu adamın propagandası yüzünden gidemedim Üstad'a.

Sonra izne gittim ben memlekete. Anam dedi ki: "Sen Şeyh Said Efendiye ziyarete gittin mi?" "Gidemedim ana" dedim. "Sana hakkımı helal etmem!" dedi. Hâlbuki anam Üstadı fazla tanımaz bilmez. Hem Üstadı Şeyh olarak biliyordu... Aslında başka bir şeyhe de bağlıydı kendisi. İznim bitmeden bir rüya gördüm ben. Bediüzzaman bizim eve gelmiş, bir sedir vardı, orada oturmuş; anam da önünde diz çöküp oturuyordu. Ben, namahremim yanında oturuyor diye kızıyorum tabi anama. Üstad birden bana döndü, "Ben bunu kendi kızım kabul etmişim" dedi ve uyandı... Kendi kendime dedim: "Isparta'ya vardığımda ilk işim Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmek olacak..." Artık kararlıyım...

İzin bitti, tekrar döndüm Isparta'ya. Sene 1959.

Diyarbakır ili Hazro ilçesinden olup, sonradan 20-25 sene Elbistan Müftülüğü yapan Ahmet Bilici asker olarak yanıma geldi. Biz bir senelik askeriz, o daha yeni gelmişti... Ahmet Bilici, Cizre'de bulunan Şeyh Seyda'nın yanında ders almış; tabi normal olarak kendi şeyhini daha büyük görüyordu. Bana: "Sen bir senedir buradasın, Bediüzzaman'a ziyarete gittin mi?" dedi. "Gitmedim, ama gideceğim" dedim. Beraber gitmeye karar verdik.

Şimdi müze olan eve vardık, baktık; sokağın başında bir inzibat ile bir polis bekliyor. Sivil gidersen polis, asker gelirse inzibat müdahale ediyordu. "Kimsin, nereden geldin, niye geldin?" diye... Neyse biz bir aralık görünmeden geçtik, orda yaşlıca bir kadın duruyordu. Sonradan onun ev sahibi Fitnat Hanım olduğunu öğrendik. "Biz Bediüzzaman Hazretlerine ziyaret gelmiştik?" dedik. Bize: "Evladım, Bediüzzaman iki gündür yok, Emirdağ'ına gitmişti. Buralarda fazla dolaşmayın size zarar verirler. Burası hep kontrol altında..." dedi. Biz de hemen ayrıldık...

15-20 gün sonra tekrar gittik. Tabi o günkü imkânlarda bizde sivil elbise falan yok... Yine resmî elbiseliyiz. Ama inzibatı yine atlatarak girdik içeri. Daha o zaman ağabeyleri de tanımıyoruz. Onların içinde sarıklı sakallı birisi vardı. Biz dedik: "Herhalde Bediüzzaman budur." Direk olarak ona doğru yürümeye başladık. O, hemen anladı bizim yanlışımızı, "kardeşim oturun, oturun şimdi Üstad sizi çağıracak" dedi. Biz o zaman anladık ki, bu zat Üstad değil... Sonradan öğrendik, bu sarıklı sakallı zat Tâhirî Mutlu ağabeymiş. Bizi o farelerin erzaka dokunmadığı odaya aldılar. Birkaç dakika sonra Zübeyir ağabey geldi bizi çağırdı.

Üstad Hazretleri karyolada oturuyordu. Sırtına bir yastık koymuşlar, üzerinde yarıya kadar yorgan örtülüydü... Elini öptük. Yere, tahta üzerine oturduk. Bana: "Nerelisin, nereden geliyorsunuz? Ne yapıyorsunuz?" gibi şeyler sordu. Lice'li olduğumu, talebelik yaptığımı söyledim. "Risale-i Nur okuyor musun? Mehmed Kayalar'ın yanına gidiyor musun?" diye sordu. Ben de; "Kore'de askerlik yapan bir talebeniz vasıtasıyla Risale-i Nur'u tanıdım, Mehmet Kayalar'ın yanına gitmedim" dedim. Üstad: "Kardeşim, Risale-i Nur'u oku, Mehmet Kayalar'ın derslerine iştirak et" dedi.

Ahmet Bilici Hoca da Müftü olduğunu söyledi. Yalnız Üstad Hazretleri ona, Risale-i Nur oku demedi. O, bir fıkıh meselesi sormuştu. "Bu topraklar Osmanlı toprağıdır, bu toprakların zekâtı olmaz diyorlar?" diye bir mesele... Üstad: "Kardeşim, bu Allahın toprağıdır. Kullanan zekâtını versin" dedi. O anda heyecandan olacak annemin selamını üstada söylemek aklıma gelmedi, unuttum. Bize en son, tekrar Risale-i Nur okumamızı, namazlarımızı kılmamızı, Mehmet Kayalar'ın derslerine gitmemizi tembih etti. Ve "siz askersiniz, buralarda fazla dolaşmayın, size zarar verirler..." dedi. Sonra biz kalktık ve çıktık huzurdan...

ÜSTAD'IN ARABASI GÖRÜNÜNCE KAHVEDEKİ HERKES AYAĞA KALKTI

Bundan sonra Bediüzzaman Hazretlerini birçok kere daha çarşıda arabayla geçerken gördüm. Zaten o sıralarda Isparta'da fazla araba falan yoktu... Tek tük vardı... Ama çarşıda atlı eşekli arabalar çoktu... İki tane taksi vardı ki; birisi Üstad'ın, diğeri Tümen Komutanın... İkisi de aynı marka, aynı model ve aynı renkte...

Bediüzzaman Hazretlerine halkın çok hürmeti ve sevgisi vardı. Mesela, bir gün, bir çayhane vardı merkezde... Orada oturuyoruz... Birdenbire herkes: "Hoca Efendi geçiyor, Hoca Efendi geçiyor!" diye ayağa kalktı... Ama herkes, kâğıt oynayanlar bile... Baktım Üstad'ın arabası geliyor. Ben de hemen sandalyeden kalktım, daha yakından göreyim diye gittim kaldırıma oturdum. Araba tam önümden geçti. Üstad arka koltukta yalnız oturuyordu. Önde üç kişi vardı. Gözleri kapalıydı belki de, önüne bakıyordu. Elleri önde birbirine kavuşuk vaziyetteydi. Daha önce görmüştüm ama bu sefer dikkatimi çekti, saçları kınalıydı.

İkinci ziyaretimi de yine aynı müftü efendi, Ahmet Bilici ile yaptım. Üstad Hazretleri bana: "Ben seni kardeş olarak kabul ettim" dedi. Müftüye de: "Ben Şeyh Seyda'ya ve Hilmi Efendiye dua ediyorum" dedi. "Risale-i Nur varken ziyaret için zahmet edip gelmeyin, Risale-i Nur okuyun, derslere iştirak edin" dedi. Bu sefer annemin selamını söyledim. "Annemin yerine elinizi öpeyim Üstadım" dedim, öptürmedi... "Ben ona dua ediyorum. İnşallah Allah onun mükâfatını verecek" dedi.

Hakikaten Üstad'ın huzurunda insan konuşamıyor... İnsanın dili tutuluyor onun huzurunda... Sonradan kardeşler hep sordular; "Gözü nasıldı? Rengi nasıldı?" diye. İnsan bakamıyor ki... O zaman genciz, makamını bilmiyoruz diye biraz konuşabildik yanında...

Bediüzzaman ne demek bilmiyorduk ki... Büyük bir şeyh, bir âlim, bir diye biliyorduk... Şimdi olsa hiç konuşamam...

ON BİN ASKER TUGAY KUMANDANI DİYE, ÜSTAD'A SELAM DURDU

Ben askerde telsizciydim. 24 ay aynı yerde yaptım askerliğimi. Kumandanımız, Yüzbaşı Ali Şener isminde, İzmirli, çok menfi bir adamdı. Kore'ye de gitmiş...

Bir gün tatbikata çıkmıştık. Eğirdir'e giden yolda tatbikat sahası vardı. Yolun bir tarafı kırmızı, düşman; diğer tarafı yeşil, dost kuvvetler manasında ayrılmıştı. Beş bin dost, beş bin düşman... Toplam on bin asker var. Tümen Komutanımız da Tümgeneral Fevzi Okan... Kendisini tatbikat için bekliyoruz. Tatbikatı, kumandayı telsizle idare edecekti. Bizim telsizlerimiz yolun kenarında kurulmuştu ve orası kumanda merkezi gibiydi. Telsizden gelen emirlere göre tatbikat yürütülürdü. O zaman Isparta'da İstasyon ile Tugay'ın arası bağlar ve bahçelerle doluydu. Çok ağaçlıktı... Tabi şimdi değişti oralar.

Bu arada, herkes tüfeğini çatmış istirahat halinde bekliyor... Biz de bir ağacın altında dinleniyoruz... Bizim Yüzbaşı o sırada ayakta geziniyor; elinde de bir dürdün var. Birden heyecanla: "Paşa geliyor! Paşa geliyor!" demeye başladı. Ama çok heyecan ve panikle... "Yahu haber vermeden geliyor!" dedi. Hemen telsizle her tarafa haberi ilettili: "Silah başına! Dikkat! Selam duuur!" Bir iki dakika içinde bütün ordu selama geçti. Her iki taraf hem de... Yani dost ve düşman taraflar beraberce on bin kişi... Bir taraftan da Tugay(tümen) Komutanının arabası yavaş yavaş geliyordu. Belki on dakika sürdü gelmesi... Yol toprak olduğundan toz duman birbirine karışıyordu. Bir de baktım ki; arabanın içinde Üstad... Sarığıyla, cüppesiyle arka koltukta oturmuş, camdan çıkarmış olduğu ellerini sağa sola sallayıp askerlere selam veriyor... Yüzbaşı çok bozuldu tabi...

Acemi bölüğünden bir asker vardı, Siirt'in dağlarından, -ama hangisinden hatırlamıyorum- yeni gelmiş; 5-10 günlük askerlerden birisi... Bir tek kelime Türkçe bilmiyor ama... Bana, "bu kimdir?" diye sordu. Dedim: "Bu Şeyh Said-i Kürdî'dir." Birden: "Oy! Anam babam sana kurban olsun!" deyip tüfeğini, kasaturasını falan bırakıp koştur doğru yola... Ama yetişemedi arabaya...

Neyse Bediüzzaman'ın arabası ağır ağır geçti gitti. Bizim malum Yüzbaşı başladı konuşmaya: "Bu zat Kürtçü, Atatürk düşmanı, dört milyon insan bunun arkasında... Bu Cumhuriyet'i yıkmak istiyor..." gibi başladı asılsız galiz kelimeler kullanmaya... Sonra o zavallı askere döndü: "Ulan sen niye gittin oraya?" diye bir hamle yaptı. Adam cevap veremiyor ki; Türkçe bilmiyor daha. "Bu h..... dilinden anlayan yok mu?" dedi. "Ben biliyorum kumandanım" dedim. "Sor bakalım niye gitmiş?" dedi. Sordum... Ama hiç düşünmeden o anda Allah'tan aklıma geldi; dedim ki: "Kumandanım, bizim şarkta adettendir, paşaların eli öpülür. Siz paşa deyince, o niyetle gittiğini söylüyor. Şarkta adet böyledir" dedim. Ben onu kurtarmak için böyle söyledim. Yine de tuttu bir tokat attı acemi er'e.

On beş gün sonra: Bizim Tugay'da hamamımız yoktu. Isparta'nın üst kısmında bir yerde bir hamam kiralamışlar. O yüzbaşı bizi bölükler halinde hamama götürüp getiriyordu. Tam yine o çayhanenin oraya geldik, yine Üstad'ın arabası... Ben iyice Üstad'ı göreyim diye bekleyip biraz arabaya doğru eğilmiştim. Ama o anda, o yüzbaşı farkına varmış. O sırada askerler de biraz gitmiş, ben açıkta kalmışım. Sonra koştum yetiştim. Ertesi gün; öğle yemeği vaktinde subaylar yemeğe giderlerdi, o gitmedi. Beni odasına çağırdı. Oradaki kâtibin ifadesine göre, bana tam yirmi yedi tane tokat atmış. "Ben saydım" demişti. Suratlarım çatlar gibi olmuş yanıyordu... Çok acımişti... Hatta gittim istirahat aldım. Ama korkumdan kimseye de bir şey diyemedim...

Askerde Terzi Mehmet Efendi vardı. O 25 liraya bir Sözler kitabı almıştı. Fakat koğuşumuz sık sık arandığından bir türlü rahat edemedik. Torbalarımız sık sık aranıyordu. Kitabı bir ara toprağa bile sakladık. Bizim yüzbaşı anlattığım gibi çok menfi birisiydi. Bölük kumandanımız binbaşı, alevi asıllı olduğu halde ondan çok çok daha iyiydi. Her zaman benimle ilgilenir, "Oğlum bir sıkıntın var mı?" diye sorardı. Ama askerlik bu, yüzbaşığı şikâyet edemiyorduk. Fakat her şeye rağmen, benim gördüğüm ve duyduğum

şu ki: Bediüzzaman Hazretleri nereden geçse halk hürmetle ayağa kalkıyor veya ayakta ise bekliyordu...

NUR CEMAATLERİNİN MUHTELİF OLMASI ZENGİNLİKTİR

Risale-i Nur'u asıl olarak askerden sonra Abdülkadir Badıllı ağabey ile tanıştıktan sonra okumaya başladım. Badıllı ağabey Urfa'da üç ay boyunca devamlı olarak gece ve gündüz bir odada benimle ilgilendi. Sonra ben bir yanlışlık neticesinde Ankara'da hapisanede yatmıştım. Badıllı ağabey de hapisaneye geldi. Altı ay beraber kaldık. Hâdise şöyle oluyor: 1960 ihtilalinden sonra Abdülkadir Badıllı, Ceylanpınarlı Molla Sabri Efendi, Antepli Fethi Efendinin de aralarında olduğu toplam 13 kişi nurculuk ayini yapıldığı gerekçesi ile yakalanıp cezaevine konuluyorlar. Mahkeme Ankara da görüldüğü için altı ay Ankara'da beraber cezaevinde kaldık. Ancak ben o on üç kişi arasında değildim, onlar Ankara'ya geldiğinde ben zaten cezaevinde idim. Altı ay sonra onlar beraat ettiler.

Gençlere bir tavsiyem olacak; Osmanlıca'yı öğrensinler. Çünkü Osmanlıca'yı bilenler, yeni harflerle Risale-i Nur'u, mahreçlerine göre daha düzgün okuyorlar.

Nur cemaatlerinin muhtelif olması hayırlıdır inşallah. Bir insanın uzuvları gibi her birisi bir hizmete koşuyor... Bunu normal görmek lazım... Yalnız mümkün olduğu kadar müspet hareket edilmeli ve aleyhte konuşulmamalıdır... Bunlar mizaç farklılığının verdiği zenginliktir. Sahabede, tâbiinde, tebe-i tâbiinde de böyle olmuştur...